

Markéta Šichtařová: „Novela zákona o státní službě.... je to hrozně nebezpečná zpráva. Stát posiluje proti lidem“

- editor007 | 15. dubna 2024

ČESKO: INVENTURA MARKÉTY ŠICHTAŘOVÉ Veřejné finance v Česku nejsou stabilizované, průmysl stagnuje, a bez započtení automobilového průmyslu dokonce klesá, HDP neroste. Není tak pravdivé tvrzení ministra financí Zbyňka Stanjury, že tuto krizi máme za sebou. Za hodně nebezpečný lze považovat i vládou schválený návrh novely zákona o státní službě. „Má se zjednodušit přijímání státních zaměstnanců - ale kde je zjednodušení jejich propouštění?! Nikde! Stát bude narůstat ještě rychleji! A jak může stát chtít slevit z požadavků na vzdělání? Vždyť už nyní stát drží rezervoár státních zaměstnanců propuštěných pro neschopnost a čeká, až jim vyprší odstupné a ochranná lhůta,“ říká pro ParlamentníListy.cz Markéta Šichtařová.

„Reálné mzdy díky poklesu inflace letos po dvou letech opět porostou, to se projeví ve zvýšené spotřebě domácností a návratu ekonomiky k růstu, a to dokonce mírně vyššímu, než jsme čekali v lednu. V absolutním vyjádření už by HDP měl být vyšší, než byl před covidem. Dá se říci, že tuto krizi máme za sebou,“ prohlásil ministr financí Zbyněk Stanjura. Podle čeho se nejlépe pozná, že krize skončila a že ji máme za sebou?

Že krize skončila a máme ji za sebou, se pozná podle toho, že jsou stabilizované veřejné finance, roste průmysl, roste HDP na hlavu, roste chuť firem investovat, přicházejí zahraniční investice. No, a u nás veřejné finance stabilizované nejsou, průmysl stagnuje, a bez započtení automobilového průmyslu dokonce klesá, HDP neroste. Naopak konec krize nelze poznat ani podle inflace, ani podle spotřeby. Nejtěžší krize naopak bývají doprovázeny stagflací, tedy výrazným poklesem cen...

Strážce státní kasy pochválil i efekt konsolidačního balíčku. Považuje za podstatné, že ozdravný balíček, který začal platit od letošního roku, ekonomiku ani domácí spotřebu nějak výrazněji nebrzdí, a přitom obrací kurz směrem k nižším rozpočtovým deficitům, které budou splňovat maastrichtská kritéria. V roce 2021 byl státní rozpočet v deficitu 419,70 miliardy korun, o rok později 360,41 miliardy korun, loni 288,50 miliardy korun a na letošek je plánován ve výši 252 miliard korun. Lze čtvrtbilionový plánovaný schodek pro tento rok ve srovnání s loňskem brát jako obrácení kurzu směrem k nižším rozpočtovým deficitům? Nebo kolik by musel ve skutečnosti maximálně být, abyste dala ministru financí za pravdu?

Nehrajme si tu na stanovení nějakého limitu. V tom to vůbec není! Dokonce osvícený ministr financí, který by měl silnou politickou podporu, by dost možná v prvním roce na cestě za vyrovnaním veřejných financí vysekl podobně velký schodek! A víte proč? Protože by správně věděl, že cesta nevede skrze zvyšování příjmů, ale skrze snižování výdajů! A proto by snížil obě strany rozpočtu: výdaje i příjmy. Tím by sice snižoval číselně schodek pomalejším tempem, ale současně by tím dokázal něco jiného, mnohem významnějšího: totiž snížení podílu veřejného sektoru na HDP. A to je to klíčové, co českou, ale i evropskou ekonomiku ničí. Takže i kdyby příští ministr financí dosáhl stejně velkého schodku jako pan Stanjura, ale současně jen za polovičních příjmů rozpočtu než Stanjura, byl by to majstrštyk hodný obdivu. Proto opravdu nelze uvažovat otrocky tak, že se podíváme na číslo schodku a dáme známku.

Václav Klaus ve své nové knize „Dílčí reformy jsou málo - řešením je systémová změna“ volá po zmenšení role a pravomocí státu a osvobození trhu, protože jen tak vybredneme z chronické stagnace. Česko podle něj musí podstoupit „myšlenkový zvrat“, který by měl někdo začít politicky prosazovat, ať už nějaká politická strana nebo její část. Vidíte na politické scéně nějaké subjekty, které by se toho mohly chopit, a existuje vůbec společenská poptávka po změně ekonomického systému a hospodářské politiky v České republice?

Jestli vidím subjekty, které by se systémové změny mohly chopit? Ano, vidím Svobodné, kterým jsem ekonomickou část programu přesně v tomto duchu psala na začátku roku já. A v tomto programu jsem došla k prakticky stejným závěrům jako Václav Klaus, konkrétně jsem v něm uvedla: „Poškození ekonomiky je již tak velké, že ho nelze opravit pouhou změnou parametrů. Nelze vrátit prosperitu jakýmkoliv balíčky, přesunem dotací, změnou daní, novou regulací. Jediná cesta k prosperitě je nová ekonomická přeměna podobně jako přechod ze socialistické centrálně plánované ekonomiky na tržní v 90. letech. Nejde o nadsázku, protože míra přerozdělování již dosáhla poloviny HDP, tedy nenápadně jsme se opět stali z poloviny socialistickou ekonomikou. Právě odtud plynou všechny neefektivní, regulace, útoky na soukromý majetek i svobodu slova.“

Společenská poptávka po takové ekonomické přeměně roste, ale dosud nedosáhla prahové úrovně. V programu Svobodných, za který se osobně stavím i já, jsem na toto téma uvedla: „Až k nové přeměně ekonomiky nazraje čas a vůle občanů, budeme moci prožít ekonomický rozmach a euforii. Než čas nazraje a společnost si změnu vyžádá, lze při znalosti diagnózy projevy ideologie a ničení naší ekonomiky alespoň brzdit na základě tří myšlenkových pilířů, které se vzájemně prolínají. Tyto pilíře jsou:

- kategorické odmítnutí Green Dealu a celého ESG
- zachování české koruny
- odbourání dotací“

Podle europoslance Jiřího Pospíšila slovenské prezidentské volby potvrdily, že Slovensko se postupně stává dalším trojským koněm Putina v EU, a následuje tak cestu Maďarska. Je mu moc líto všech těch Slováků, kteří chtěli jít jinou cestou... cestou demokracie a svobody. Místopředsedkyně Poslanecké sněmovny Olga Richterová zase připomněla, že už jednou jsme ústy naší vlády upozornili Slováky, že považujeme za nebezpečné, jak si zahrávají se zahraničněpolitickou situací. Je vítězství Petera Pellegriniho pro Česko nějakou hrozbou, jak by se dalo soudit z těchto výroků?

Slovenské volby nejsou pro Česko žádnou hrozbou. A je celkem nepochopitelné, do jaké míry čeští politici odmítají respektovat hlas lidu, ještě navíc ne vlastního, ale sousedního, a jak se vymezují k rozhodnutí Slováků, do kterého jim nic není.

Slováci jsou nám nejbližším národem po všech stránkách. A měli bychom v našem vlastním zájmu držet pospolu, může se to hodně hodit. Vymezovat se proti jejich rozhodnutí je minimálně neprozíravé, ale já bych ještě spíš řekla přímo znevažující.

V oficiálním výstupu ze středečního jednání vlády zaznělo, že se státní služba má stát ještě efektivnější, profesionálnější, apolitictější, ale také atraktivnější pro kvalitní uchazeče. Vládou schválený návrh novely zákona o státní službě mění systém služebního označení státních zaměstnanců, zjednodušuje služební ohodnocení či ruší nefunkční kárné řízení. Zjednodušit se má i přijímání nových státních zaměstnanců zrychlením výběrových řízení či možností slevit na určitých pozicích ze zákonem požadovaného dosaženého vzdělání. Pokud jsou v té zprávě vypíchnuty opravdu nejpodstatnější změny, mohou s efektivitou a

profesionalitou ve státní službě skutečně zahýbat?

Tohle je přece hrozně nebezpečná zpráva, protože ještě víc posiluje stát proti lidem! Uvědomme si: má se zjednodušit přijímání státních zaměstnanců – ale kde je zjednodušení jejich propouštění?! Nikde! Stát bude narůstat ještě rychleji! A jak může stát chtít slevit z požadavků na vzdělání? Vždyť už nyní stát drží rezervoár státních zaměstnanců propuštěných pro neschopnost a čeká, až jim vyprší odstupné a ochranná lhůta, říká se tomu hantýrkou státní správy „rybník“. To jsou lidé, kterých se stát neumí zbavit a ještě dlouho po vyhazovu je živí, a přitom jsou to lidé úplně pracovně marní.

Spolek Kverulant vydal zprávu, že Poslanecká sněmovna v roce 2022 už pod vedením Markéty Pekarové Adamové utratila oproti dřívějším letům o 141 milionů navíc. Rozpočet nedodržela ani v roce 2023, a to si ho oproti roku 2022 navýšila o 90 milionů, stejně utratila ještě o 46 milionů víc. Ve vyjádření PS se ale píše, že s ohledem na nebývale vysokou míru inflace nelze srovnávat „předcovidové“ roky a současnost, neboť se za tu dobu výrazně zvýšily náklady, což se promítá i do rozpočtu Sněmovny. Jak si mělo vedení PS počínat, aby se vyhnulo této veřejné kritice ze strany Kverulanta?

Na stát sice nasazuju hodně, ale v rámci objektivitu zase někdy musím připustit, že něco je více a něco méně špatné. Zrovna v tomto případě skutečně nelze srovnávat rok, kdy jsme dosahovali nejvyšší inflace, s roky předešlými. A taky je trochu odvádění pozornosti jít po tomto překročení rozpočtu (jakkoliv je špatné), když jinde utíkají státu miliardy, tedy o několik řádů vyšší částky. Aby bylo jasné, o čem mluvím, tak jen namátkový příklad:

Snížení počtu státních zaměstnanců jen na úroveň roku 2016 (na 437 291 osob) by znamenalo úsporu pro stát na hrubých mzdách přes 26 miliard korun ročně. Při zahrnutí celkových nákladů zaměstnavatele by úspora už byla více než 35 miliard korun ročně. To právě tady utíkají skutečné peníze.

[ZDROJ](#)